

Ter dankbare herinnering aan

Johanna Gezina Nolten

weduwe van

Johannes Bernardus Antonius Olde Olthuis

Zij werd 23 augustus 1906 geboren te Denekamp. Zij ontving de Ziekenzalving en is op 24 maart 1990 te Beuningen overleden. Na de Uitvaartmis werd haar lichaam op 28 maart 1990 begraven op het parochiekerkhof.

Hanna groeide op in Denekamp, op een boerderij. Zij verloor op zeer jeugdige leeftijd haar moeder en ging al vroeg uit werken. Werk, dat voornamelijk bestond uit zware arbeid. Dorsen, hooi opsteken, knollen trekken en melken waren taken die Hanna met heel haar hart vervulde. Zij leefde het liefst al werkende op het land. Toen dit niet meer kon keek ze graag uren naar buiten, ver weg het veld in. Buiten was alles voor haar. In haar huwelijk met Hannes Olde Olthuis werden 5 kinderen geboren. Vooral in de crisis jaren van de oorlog was het gezinsleven niet zo gemakkelijk.

Hanna was nooit graag alleen. Zij had altijd iemand om haar heen. Zondags keek zij uit naar een bezoekje van haar kinderen en kleinkinderen. Het liefst luisterde ze dan naar hun verhalen. Ze genoot het meest van zomaar wat gezellig heen en weer gepraat. Als uiting van dit genot, kneep ze dan vaak iemand zo maar even in de knie. Dan wist je zeker dat moeder weer een echt gezellig uurtje had beleefd. Haar gezondheid was erg

wisselvallig. Vanaf 1983 was zij aangewezen op een rolstoel. Toch ging zij graag uit. Bejaardenbondmiddagen, zonnebloembijeenkomsten en een zonnebloemvakantieweek waren echte zonnestrallen voor haar. Ook de dagrecreatie van huize Majella bezorgden haar vele gezellige uurtjes.

De laatste 8 weken van haar leven heeft ze enorm gestreden. Ze kwam niet meer van het bed af en vele lichaamsfuncties vielen uit. Toch wilde ze nog zo graag blijven leven en wilde ze haar ziekte niet onder ogen zien. Zij sprak over een griepje dat wel over zou gaan.

Moeder, wij zijn blij jou steeds thuis te hebben mogen verzorgen. Dit was een ideaal dat beslist niet altijd gemakkelijk was. Een ideaal dat dankzij vele lieve vrienden die ons bij die verzorging hebben willen helpen, verwezenlijkt is. Wij hopen vanuit die vriendschap straks verder te leven en in ons de dankbare herinnering mee te dragen aan een eenvoudig levend mens die wij zo graag verzorgd hebben. Mogen wij afscheid nemen van haar, maar in dankbare handen meedragen al wat herinnering waard is.....

Voor Uw bliken van medeleven, ondervonden na het overlijden van onze lieve moeder, schoonmoeder en oma, zeggen wij U hartelijk dank.

Fam. Olde Olthuis
en kleinkinderen

Beuningen, maart 1990